

Agustí Pons es retroba amb la poesia després de vint anys de silenci

El poemari 'Metàfora' es presenta avui al vespre a la llibreria Ona

'La poesia és com una planta, que necessita que la reguis', ha dit a VilaWeb **Agustí Pons**, conegut per la seva tasca de biògraf, assagista i periodista, i que ara torna a publicar un llibre de poesia després de vint anys de silenci. El títol és 'Metàfora' (*Meteora*). 'En el camp de la biografia he estat molt ben rebut', explica, però ara ha volgut recuperar un gènere que ja havia cultivat fa temps. I és que 'la poesia arriba quan arriba', sentència.

Encara que hagin passat tants anys sense publicar poesia, Agustí Pons ha continuat escrivint-ne i llegint-ne. 'La poesia no la deixes mai', diu. Pons ha trobat en aquest gènere la manera d'explicar allò que no es veu a simple vista: 'El llenguatge és una convenció i és impossible que arribem a explicar la realitat més profunda; la poesia troba la solució d'aquest problema.'

Expressar allò que sents

Per Pons, és important d'explicar a través de la poesia el fons més íntim de si mateix. Per això li plauen els poetes valents que no tenen por d'expressar allò que senten, com prova de fer ell mateix a 'Metàfora', quan parla d'un amor adult i compartit (Per la porta entreoberta del bany, / t'he mirat. / Dreta i nua davant del mirall, / et pentinaves amb gest mecànic. / Després, sense veure'm, has tancat la porta / i he seguit imaginant / la mà sobre el teu cabell, / la corba del teu pit, / l'ampla platja on he reposat tantes vegades.). O quan retrata la seva quotidianitat (Matí de tardor. / Albinoni. / La llum grisa entra pels finestrons. / Encenc la llar de foc / i per la finestra miro el món: / un borratxo balla sol, / una dona plora pel mòbil, / el pastisser s'enfila com un globus inflat, / i el nen arrossega / una immensa capsa / pel carrer buit de cotxes.). Uns poemes plens de metàfores (d'aquí ve el títol del llibre) que l'ajuden a copsar les realitats menys superficials.

Quatre temes poètics de Pons

'Metàfora', sobre el pas del temps, és el cinquè recull de poemes d'en Pons; els quatre anteriors són: 'Cossos i fets' (1977), 'Tractat de geografia' (1980), 'Signe i desig' (1987) i 'Temps d'esbrotar' (1989). En tots cinc, Pons hi parla de de la llengua com a eina poètica, de la quotidianitat, del sentiment amorós i de la relació entre poesia i pintura.

Agustí Pons, va néixer a Barcelona el 1947. És periodista i escriptor. Va començar al Noticiero Universal i va ser membre fundador del diari Avui on, del 1976 al 1995, va fer de periodista de redacció. Amb la seva columna diària 'Figures, paisatges', va guanyar el Premi Ciutat de Barcelona de periodisme. Com a biògraf i moralista és autor de 'Converses amb Federica Montseny' (1977), 'Deu daus' (1991, Premi Joan Fuster i Premi Nacional d'Assaig), 'Retrats contemporanis' (1991), 'Pere Calders, veritat oculta' (1998), 'Maria Aurèlia Capmany, l'època d'una dona' (2000), 'Nèstor Luján, el periodisme liberal' (2004, Premi Crítica Serra d'Or) i 'Temps dòcils' (2007).

26 maig 2009

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)